

„Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

Babylonské vyhnanství a zničení jeruzalémského chrámu vyvolalo v izraelském lidu kolektivní trauma a položilo teologickou otázku: Je Bůh pořád s námi nebo nás opustil? Cílem této části Izajášovy knihy je pomoci lidu pochopit, co Bůh působí, důvěřovat mu, a tak se moci vrátit do své vlasti. A právě ve zkušenosti vyhnanství se zjevuje tvář Boha stvořitele a spasitele.

„Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

Izajáš připomíná věrnou Boží lásku ke svému lidu. Jeho věnost zůstává stálá i během dramatického období vyhnanství. Přestože zaslíbení daná Abrahamovi se zdají být nedosažitelná a uzavřená smlouva se zdá být v krizi, lid Izraele zůstává obzvláště privilegovaným místem Boží přítomnosti v dějinách.

Prorocká kniha se zabývá existenciálními otázkami, které jsou zásadní nejen pro onu dobu: kdo má v rukou průběh a smysl dějin? Tuto otázku si lze položit i v osobní rovině: Kdo drží v rukou osud mého života? Jaký je smysl toho, co prožívám nebo co jsem prožil?

„Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

Bůh působí v životě každého člověka, neustále dělá „nové věci“. Pokud si toho vždy nevšimneme nebo nedokážeme pochopit jejich význam a dosah, je to proto, že ještě klíčí, nebo proto, že nejsme připraveni rozpoznat, co On koná. Rozptýlení událostmi, které se nám dějí, tisíci starostmi, které svírají naši duši, myšlenkami, které nás obtěžují, se možná dostatečně nezastavíme, abychom pozorovali tyto výhonky, které jsou jistotou Jeho přítomnosti. On nás nikdy neopustil a neustále tvoří a přetváří náš život.

„Tím ‚něčím docela novým‘, tím ‚novým stvořením‘, které Bůh učinil, jsme my. (...) Nedívejme se už do minulosti, abychom s lítostí vzpomínali na nenávratně minulé úspěchy anebo plakali nad svými chybami. Věřme pevně v působení Boha, který může i nadále konat ‚nové věci‘.“¹

„Hle, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

Společně s těmi, kteří s námi sdílejí cestu našeho života, s naší komunitou, přáteli, kolegy z práce, se snažme pracovat, navzájem se konfrontovat a neztrácet důvěru, že se věci mohou změnit k lepšímu.

Rok 2025 je výjimečný, protože datum pravoslavných Velikonoc se shoduje s datem tohoto svátku ostatních křesťanských denominací. Kéž by tato událost, společné velikonoční svátky, byla svědectvím o vůli církví pokračovat v neustálém dialogu, ve společném přistupování k problémům lidstva a iniciování společných akcí.

Připravme se proto na prožívání této velikonoční doby s plnou radostí, vírou a nadějí. Stejně jako Kristus vstal z mrtvých, i my, poté co jsme překonali své pouště, se nechme na této cestě doprovázet tím, kdo vede dějiny i náš život.

¹ Ch. Lubichová, Slovo života na březen 2004, viz Nové město 3/2004, str. 15.

